

USTANI I JEDI!

19. nedjelja kroz godinu, B

Evo gromovitog i snažnog čovjeka u trenucima shrvanosti. Veliki prorok Ilija oboren je na tlo. Kako se to njemu dogodilo? Biblija naime pripovijeda kako je Ilija bio neustrašiv. Govorio je i protiv kralja i protiv svih koji su išli krivim putem. Plivao je protiv struje. Duboko uvjeren u ispravnost Božjeg poziva, izgledalo je da se ničega ne boji, da mu je snaga neiscrpna. I onda u jednoj dramatičnoj zgodi kao jedini od Jahvinih proroka on daje pobiti više od 400 krivobožačkih svećenika. Ali, ovo što se dogodilo nakon toga iscrpilo ga je. Više nije mogao. Mora bježati da bi spasio goli život. Odlazi u drugo kraljevstvo, povlači se u pustinju. Sâm. Duboko razočaran sabire svoj život i razmišlja: Dakle, nije bilo koristi. Nije „bolji do otaca svojih“.

Posve satrt, Ilija pada u dubok san. I gle! Onda kad je mislio da je sve gotovo, kad je položio oružje, kad je posvema klonuo, dolazi Božji zahvat. U beživotnoj, neplodnoj i suhoj pustinji gle - pečen kruh i vrč vode. Jeo je i pio i okrijepio se. Prikupio snage, pa opet zaspao. Ali to nije sve. Anđeo ga budi i opet mu daje da se okrijepi. Opet je jeo i pio i zadobio čudesnu, nevjerovatnu snagu: hodio je 40 dana sve do Horeba.

Kako nam ovo zvuči poznato! Ima razdoblja u našem životu kad se i mi tako osjećamo. Trudili smo se činiti dobro. Ustrajavali smo u dobru i onda kad su toliki propuštali dobro činiti i onda kad su drugi zlo činili. Srcem i dušom smo bili za nešto što smo vidjeli da je pravedno. I što se događa? Ljudi ne vrednuju naše zalaganje, naša dobra djela. Ne primjećuju. Poneki ismijavaju, pa se tako nađe i netko tko je spreman zbog toga nas i progoniti! I onda - svakome se od nas to barem jedanput dogodilo u životu - nađemo se u pustinji. Shrvani, napušteni, zdvojni, sa strašnim osjećajem samoće i zapuštenosti. Toliko budemo zaokupljeni svojom tjeskobom da u tim trenucima i ne razmišljamo da je i to dio života, da se to događalo i svim prorocima, da se u takvoj mucij našao i Isus kad je zaplakao nad Jeruzalemom, kad je kriknuo: „Eli, Eli!“

Bog nije dopustio da Iliju shrva tjeskoba. Bog nas nikad ne kuša preko mjere. Dani tjeskobe ne mogu ići u nedogled, kako reče Isus: „Kad se ne bi skratili dani oni, nitko se ne bi spasio“ (Mt 24,22). Doista, što mi znademo o Božjoj snazi? Toliko smo puta bez vjere. Mislimo kako sve ovisi samo o našim silama. Onda nas bog pusti da dođemo do zida, do spoznaje vlastite nemoći. I onda? Kad smo bez snage, kad mislimo da je sve gotovo, kad mislimo da više ne možemo ustrajati na putu dobra, kad mislimo da, eto, opet zlo pobjeđuje i da se ne isplati ići za istinom - evo Božjeg zahvata. čudesna Božja snaga u nama djeluje! Sjetimo se kako bi se apostoli snabivali kad bi Isus nešto zahtjevno postavio. A Isus bi kratko odgovorio: „*Ljudima je nemoguće, ali ne i Bogu. Ta Bogu je sve moguće!*“ Ne zaboravimo. Nismo sami. Bog je uz nas. On nas hrani kruhom jakih. Neće dopustiti da nas životne teškoće satru.

Znamo kakav to kruh Bog nama daje. Kristovo Tijelo. I to je za nas najveća moguća snaga. „*Sve mogu u onome koji me jača!*“ Doista smo povlašteni: Židovi dobivaju manu u pustinji, Ilija kruh, a mi samoga Krista Gospodina. Gospodine, daj nam da životnom stazom kročimo očiju uprtih u tebe i u tvoju snagu.

Zvonko Pažin